

Mikko Roivas

Hotelli Olivia



Rakastunut opettaja

Hotelli Olivia sijaitsi Lidicen kylässä, 22 kilometriä Prahasta luoteeseen maaseudulla. Se oli suosittu lomailukohde ainakin kesäkuukausina. Sinne eksyivät lähinnä kirjailijat, jotka tulivat hotellin huomaan tapaamaan toisiaan ja pelaamaan muutaman pelin tennistä. Joinakin päivinä paikalle osui myös lukuisia lapsiperheitä, jotka nauttivat ravintolan hyvästä ruuasta ja kuuluisaksi tulleesta savusaunasta.

Hotelliin kuului myös jokseenkin siistit kolme tenniskenttää, kuntosali ja erillinen siipi, jossa saattoi kylpeä. Varsinkin naisten mieliksi hotellissa saattoi myös tilata hierontaa. Lisäksi päärakennuksessa sijaitsi varsinkin kirjailijoiden suosima lukusali, ruokasali, baari ja polkupyörävuokraamo. Halukkaille oli remontoitu pieni työpiste, jossa oli nettiyhteys ja pieni pubi.

Oli toukokuun ensimmäiset päivät. Hiilestä

mustuneet lumikinokset olivat juuri sulaneet ja puiden versot olivat kasvaneet suuriksi. Ilma oli kirkasta, viileää ja ympäriinsä pyörivät tuulenpuuskat tekivät siitä varsin koleaan.

Muuan pikkupoika tallusteli laiskasti hotellin edustalla. Kätensä jatkoksi hänellä oli hihna, jonka perässä seurasi vähintäänkin yhtä laiska koira, kultainen noutaja. Koiralla oli ikää jo paljon, mutta pikkupoika ei ollut ajatellut koskaan, että joskus tuo hänen lemmikkinsä nukkuisi pois.

Hänen nimensä oli Marek, Novotnyjen rikkaasta suvusta, ja hän oli hotellin omistajapariskunnan ainoa lapsi. Vaikka tämä poika oli kasvanut ja elänyt koko pienen ikänsä yksin ja vanhempiensa hellässä huomassa, hänen mielikuvituksensa oli varsin kehittynyt. Hänen suurimpiin huveihinsa kuului erilaisten asioiden vääristely ja suoranainen valehtelu hotellin asiakkaille. Hänen vanhemmat, isä ja äiti, pitivät tätä vain ohimenevänä ilmiönä, joka kuului asiaan.

Marek oli kaksitoistavuotias, ja rakastanut koiraansa niin pitkään kuin vain saattoi muistaa. Se osasi kaikenlaisia temppuja, kuten tassun ojentamisen ja selälleen kaatumisen, istumisen ja sivulla seuraamisen.

Marek ei keksinyt mitään tekemistä. Äiti ja isä pyörittivät hotellia, eikä hänellä ollut yhtään ystävää, ei koko kylässä. Hänen suhteensa kylän asukkaisiin oli jokseenkin samanlainen kuin hänen suhtautuminen aina huikentelevaisiin vieraisiin. Jotenkin hotelli veti puoleensa kaikkia elämäänsä pitkästyneitä ja kyllästyneitä ihmispoloja, jotka nyt usein sattuivat olemaan kirjallisesti lahjakkaita miehiä ja naisia. Naisia tosin vähemmän. Pojan mielestä vieraat kerjäsivät kaikkea huiputusta, ja oikeastaan kaipasivat sitä osakseen.

Marek katseli hetken hotellin päärakennuksen siluettia ja tunsi kylmän tuulenvireen ihollaan, vaikka hänellä oli yllään paksu talvitakki, joka kohta joutaisi varastoon pois

kesän tieltä. Talon takaa kuului tasaista mäiskettä, kun aikaisin liikkeellä olevat tenniksenpelaajat ottivat mittaa toisistaan. Marek veti koiransa mukanaan ja kulki hivenen ripeämmin tenniskenttien tuntumaan.

Kentät olivat varattuja. Pelaajien vaatetuksesta ei voinut päätellä mitään, sillä myös kirjailijat osasivat pukeutua tyylikkäisiin ja tennikseen tarkoitettuihin vaateparsiin. Kirjailijat halusivat edes näyttää kelvollisilta pelaajilta, jos taitotaso oli suppea. Sitä paitsi kirjailijat olivat kaikista vieraista herkkänahkaisimpia.

Marekilla oli vapaapäivä. Yleensä hänen päiväänsä kuului opinnot kotona hotellin eräässä huoneessa, jonne hänelle oli rakennettu oma luokka. Hän sai yksityisopetusta, mutta ei pitänyt siitä, koska nuori nainen, Maria Kovalova, suhtautui häneen kuin ruttotautiseen. Marek oli opettajan mukaan ilkikurinen ja pahansuopainen. Lisäksi pojalla oli ongelmia lukemisen kanssa.

Usein neiti Kovalova sivuutti lukemisen harrastuksen, jotta poika viihtyisi pitempään aloillaan, eikä alkaisi näperrellä kirjojen kanssa tai pyöritellä rauhattomasti kynää kädessään. Oli kuitenkin ilmiselvää, että pojan piti oppia lukemaan. Tuo voima sai Marian uskomaan itseensä: jos kuka, hän opettaisi pojan lukemaan. Hän oli siihen hommaan juuri oikea nainen.

Maria Kovalova oli vasta kaksikymmentäviisivuotias. Hän oli opiskellut Prahassa ja valmistunut filosofian maisteriksi vasta kolme vuotta sitten. Hän halusi opettaa, nimenomaan yksityisesti, koska palkka oli parempi. Hän oli lähtöisin Brnosta, jossa oli myös syntynyt, keisarinleikkauksella. Hänen vanhempansa olivat köyhiä, ja olivat laskeneet menestyksen paineet tytön huterille harteille. Maria oli suvun ensimmäinen filosofian maisteri, itse asiassa hän oli ensimmäinen, jolla oli korkeamman asteen koulutus. Maria oli tästä varsin ylpeä.

Maria asui toistaiseksi hotellissa. Hänen uusi asuntonsa kylän liepeillä oli vielä remontin alla, ja hänen piti etsiä siksi ajaksi itselleen katto päälle. Marekin opettajan virka toi hänelle sijaisasunnon hotellista. Maria oli ihastunut kirjoista, joita oli viime aikoina lukenut väsymättä. Maria ei ollut seurustellut koskaan. Kaiken lisäksi hän oli neitsyt, fyysisesti ja henkisesti kokematon nuori nainen. Hän ei pitänyt rakastelusta, eikä itsetyydytyksestä, jota oli kokeillut ensimmäisen kerran jo pikkutyttönä. Puuha oli hänestä liian likaista, ja hänen henkensä salpautui aina kun hän tunsi kiihottuvansa. Hän oli saanut yhtä kokemattomilta ystäviltään teininä suuren suuren dildon, mutta oli kokeillut sitä vain kerran. Asiaa oli haudottu pitkään, kunnes ystävät ostivat tuon valtavan muovikyrvän.

Dildo ei ollut Marian mielessä, kun hän istahti lukusalissa pehmeälle ja raskaalle sohvatuolille. Koska Marekillä oli vapaapäivä,

hänelläkin oli. Neiti Kovalova paheksui noita vanhahkoja miehiä, jotka istuivat tuossa lukusalissa selaten sanomalehtiä, lukien kirjoja ja rehvastelleet saavutuksillaan. Miehet joivat kuka olutta, kuka viiniä tai kuka konjakkia jo aamupäivällä. Tämä raivostutti nuorta opettajaa.

Itse hän tilasi kahvia laihalta ja luisevalta hovimestarilta, joka sukkuloi baarin ja lukusalin väliä yhtenään, sillä vieraat olivat janoista porukkaa. Tarjoilija oli olevinaan kuuluisa. Tuo huonoryhtinen mies oli kuulemma palvellut Prahan linnassa presidenttiä ja hänen perhettään. Tuosta seikasta ei ollut mitään todisteita, ja useat uskoivat, että mies oli keksinyt koko tarinan. Tarjoilija tunsi mitä suurinta tuskaa ja ahdistusta, koska häntä ei uskottu. Lopulta hän oli vain keskinkertainen palvelija, sillä hän oli varsin suorapuheinen ja vakaasti uskomustensa mittainen. Tarjoilijan ei kuulunut arvostella asiakkaiden makutottumuksia.

Maria ajatteli menevänsä kahvin jälkeen

hierottavaksi lisäsiipeen, kenties ottavansa kunnon löylyt siinä toisessa saunassa, joka ei ollut korjattavana. Hän vältteli joutuvansa keskustelemaan noiden kahden kirjailijan kanssa, jotka nauttivat paikallista olutta.

Kuitenkin Maria herätti aina reaktioita siellä missä kulloinkin vaikutti. Toinen näistä miehistä, Vojtech Wolter, sanoi tuolle nuorelle naiselle:

”Oletko pitkäänkin täällä?”

Maria silmäili nyt ensimmäisen kerran tarkemmin tuota miestä, joka ensi silmäyksellä oli näyttänyt joltakulta vanhalta eläkeläiseltä. Hän ei voinut olla paljonkaan häntä vanhempi.

”Toistaiseksi, kunnes oma asuntoni kylässä valmistuu remontista”, Maria sanoi. Hän siemaili tarjoilijan tuomaa kahvia, ja oli närkästynyt, sillä pienellä lautasella ei ollut sokeria eikä kermaa. Hän päätti huomauttaa asiasta tarjoilijalle, mutta ei uskaltanut sitä lopulta tehdä, koska tarjoilijan katse

oli niin pelottava.

”Luetko paljon kirjoja?”, Vojtech kysyi.

Toinen kirjailija nousi tuoliltaan ja poistui huoneesta. Hän oli saanut tarpeekseen Vojtechin omahyväisyydestä. Nuorukainen halusi vain kuulla, kuinka mainio kirjailija oli ja kuinka moni oli jo ostanut hänen kirjansa tai hänen tuotantoaan. Sillä siihen pisteeseen keskustelut yleensä hänen osallaan päättyivät.

”En lue niin paljon kuin pitäisi. Mutta enhän minä kirjoitakaan mitään”, opettaja vastasi.

”Niin, se on niin, että niin paljon kuin luet, niin paljon tulet kirjoittamaan. Tuo väittämä pitää paikkansa, ainakin minun mielestäni”, Vojtech sanoi. Hänen kirkkaansiniset suuret silmänsä välkehtivät, ja tästä syystä Maria tunsu pientä kutkutusta vatsassaan. Mies oli komea.

Vojtech oli halukas jatkamaan keskustelua, ja siirtämään sen jälleen omiin kirjoihinsa, mutta

Maria läksi saamaan kokovartalohoitoja. Mies joutui taas tunnustamaan, että hänen lihansa oli heikkoa. Kuten jokaisen papin pitää tehdäkin, sillä sellainen hän sisimmissään oli – halusi tai ei. Hän oli suunnitellut kaiken valmiiksi. Niin valmiiksi, että kun tuli aika mennä pappiskouluun, hän oli jo mielessään kokenut kaiken. Hänestä ei pitänyt tulla kirjailija, vaan harras pappi. Toisaalta tuo kiihkeä intohimo uskonasioihin sai hänet kirjoittamaan sitä suuremmalla sydämellä.

Hän rakasti, kun ihmiset, nuo syntiset hyypiöt, kehuivat ja retostelivat hänen kirjoillaan. Hän tuli kirjailijaksi vahingossa. Hän tapasi aikanaan vielä nuorempana erään kustantajan, jonka kanssa keskusteli ja jopa väitteli uskosta. Kustantaja oli vakuuttunut Vojtechin puhujantaidoista, niin vakuuttunut, että pyysi taltioimaan puheitaan paperille. Siitä voisi syntyä jotain suurta. Tätä ei mestaripuhuja ollut suunnitellut, ja lopulta, yön yli nukuttuaan, se

tuntui oikealta.

Vojtech oli saapunut Hotelli Oliviaan viettääkseen muutaman päivän pienessä kylässä. Toisessa maailmansodassa Lidice oli joutunut verilöylyn runtelemaksi. Hitler ja Himmel määräisivät kylän kaikki miehet teinistä aikuiseen teloitettavaksi. Asia tuntui Vojtechin ajatuksissa ylitsevuotavan ällöttävältä. Hänen myötätuntonsa tuon kylän miehiä kohtaan kasvoi huomattavasti tuon tiedon ansiosta. Hän oli asiasta niin loukkaantunut, että piti sitä hyvänä seikkana, ettei koskaan mennyt pappiskouluun, sillä minkälainen Herra hyväksyi tuollaista.

Kun Vojtech siemaili kylmää Pilsner Uguellia, Maria oli riisunut vaatteet yltään ja odotti pienessä pukukopissa vain rintaliivit ja pikkupöksyt yllään. Hän mietti kuumeisesti, oliko tehnyt liian luotaantyöntävän vaikutuksen nuoreen kirjailijaan. Hän ei tiennyt, miksi tuo mies oli herättänyt kiinnostuksen.

Pukukoppi oli ahdas, mutta ei sen suurempi pitänytkään olla. Vaatteethan siellä vain riisuttiin. Tilat olivat juuri remontoituneet. Vaaleat paneliseinät ja puinen lava ja naulakko riittivät tekemään paikasta viihdyttävän, jotenkin rennon.

Pian hän kuuli oven takaa naisen vaimean huudatuksen: ”Olkaa hyvä rouva, ja tulkaa peremmälle!”

Maria astui sisään vain vähän isompaan huoneeseen, jossa keskellä lattiaa jökötti hieromapöytä. Kasvoille oli patjalla suurehko reikä, ja Maria ihmetteli, oliko hänellä niin suuri pää. Hieroja ilmoitti vakavasti, että luvassa oli niin vatsapuolen kuin selkäpuolen hieronta, manikyyri ja pedikyyri. Koko helahoito.

”Kuulostaa ihanalta”, Maria sanoi ja asettui pöydälle vatsalleen. Hän oli niin tohkeissaan, että ei kuunnellut, mitä hieroja halusi hänen tekevän, mutta tämä katsoi aloittavansa selästä.

Hieroja pusersi jostain pullosta öljyntapaista ja alkoi painella tuntuvasti opettajan selkää. Maria sulki silmänsä, ja ensimmäisenä hänen mieleensä piirtyi tuon kirjailijan kuvastus.

Maria oli ollut elämässään vain kerran rakastunut. Tai ainakin hän mielsi niin. Tuo poika oli opiskellut Prahassa, hurmannut Marian vaatimattomalla olemuksellaan. Kyseessä oli nimenomaan poika, eikä nuori mies. Nuorukaisella oli todettu syöpä, mutta se oli parantunut kiitos oikean hoidon ja nopean reagoinnin. Mies oli vaikuttanut siltä kuin hän olisi saanut uuden elämän, mikä olikin totta. Hänen asenteensa elämäään muuttui täysin. Kuinka kukaan saattoi pitää elämää itsestäänselvänä?

Lukusalin mies sai hänet taas hämilleen. Hänen mielessään vilisivät niin parantuneen miehen kuin kirjailijan vaikutukset. Hänen tiukka kasvatuksensa aiheutti sen, että hän soimasi itseään moisista ajatuksista. Ennen kaikkea hän paheksui

omaa himoan, joka tuntui alavatsassa saakka. Hän tunsikin harvoin olonsa halukkaaksi naiseksi tai olevansa millään muotoa viehättävä. Hän pukeutuikin väljiin housuihin ja paitoihin, käytti usein löysää mekkoa.

Kultainen noutaja kohtaa noutajan

Marek oli nähnyt, kuinka hänen pikkutarkka opettajansa käveli läsiiseen. Kahden taiteilijan tenniksenpeluun ei kiehtonut yhtä paljon kuin neiti Kovalovan meno saunomaan. Kirjailijat olivat vain keskivertoisia pelaajia, ja Marek oli nähnyt elämänsä aikana parempaakin peliä. Poika oivalsi opettajan menevän saunomaan, sillä tämä oli ottanut ohjelmaansa saunaan joka toinen päivä. Niin tapahtui uudelleen, ja Marek sai päähänsä mennä tutkimaan asiaa. Hän tiesi, että saunassa oli ovi, jonka avaimenreiästä saattoi nähdä esteittä, kuinka tirkisteltävä saunoja pesi itseään suihkussa.

Marek ei ajatellut, mitä syntyisi, jos hän jäisi kiinni. Se tuntui yhdentekevältä, koska ajatus tuntui niin kovin kiehtovalta.

Marek astui varovasti sisään suurehkoon huoneeseen, joka oli sisustettu sekin vaaleilla paneeleilla. Hieroja murjoi Marian selkää surutta yhden oven takana. Marek kuuli vaimeasti opettajan vaikeroinnin, ja ihmetteli, pitikö tämän kiusata itseään, jos kerran hieronta sattui. Donna-koira haisteli paikkoja, kunnes asettui makaamaan ulko-oven tuntumaan.

Marek keksi, että sytyttäisi yhdellä seinällä sijaitsevan takan, jotta saisi jonkin syyn olla paikalla. Tulitikut olivat takan reunalla, puita oli pilkottu sen viereen. Opettaja ajattelisi vain, että poika halusi lämmitellä kylmänä päivänä, eikä takan polttamiseen tarvittu mitään sen suurempaa syytä.

Hetken kuluttua hieroja oli valmis. Hän oli hieronut edestä ja takaa, tehnyt pienimuotoisen

hoidon käsiin ja jalkoihin. Maria huokasi rentoutuneena. Tullessaan tupaan hän näki Marekin, joka oli saanut tulen takkaan.

”Katsos, mitä mies?”, Maria sanoi mielihyvän kutkus äänessään. Marek ajatteli, että tuolla äänensävyllä nainen puhui saatuaan orgasmin.

”Terve Maria”, Marek sanoi.

Marialla oli kylpytakki yllään, ja hän näytti viehättävältä. Marek näki ensimmäisen kerran opettajansa ilman suurempia vaatteita. Naisen jalat olivat solakat, polvet hyvin muodostuneet, rintamus oli aavistuksen koholla, sillä hänellä oli vain pienet ja pystyt rinnat. Seikka sai Marian surkeaksi aina, kun hän näki peilistä omakuvansa. Hän oli tyytyväinen omaan takamukseensa ja reisiin, mutta rinnat olivat kovin pienet.

Maria ei jutellut sen enempää oppilansa kanssa, vaan mainitsi lyhyesti, että ottaisi kuumat löylyt. Marek tunsi, kuinka hänen sydämensä



Marek Novotny on pikkupoika, joka joutuu hoitolaitokseen koiransa kuoltua. Laitoksessa hän tapaa kirjailija Artur Valekin, joka ryhtyy hänen mentorikseen. Lidicen pikkukylä jää taakse ja Marek muuttaa Prahaan. Sinnikkäällä yrittämällä hänen elämänsä asettuu aloilleen ja hänestä tulee kirjailija. Hotelli Olivia on kertomus nuoren pojan varttumisesta oman elämänsä sankariksi.



BoD™
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi